

[Sędzia Bogdan Jachowicz 00:04:28.384]

Początek uzasadnienia. Zaskarżonym wyrokiem z dnia 8 listopada 2018 r. Sąd Rejonowy w Pabianicach w sprawie z powództwa S. W. przeciwko J. M. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 24.500 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 października 2016 r. do dnia zapłaty i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.025 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Z rozstrzygnięciem tym nie zgodził się pozwany. Wyrok zaskarżył w całości zarzucając naruszenie artykułu 233 paragraf 1 k.p.c. w związku z 278 k.p.c. oraz 286 k.p.c. poprzez przyjęcie, że opinia biegłego S. **[f 00:05:29.804]** jest fachowa, rzetelna i wykonana zgodnie z obowiązującymi zasadami i doświadczeniem i stanowi pełnowartościowy dowód, podczas gdy opinia nie odpowiadała na pytania i okoliczności wskazane przez pozwanego w swoim wniosku dowodowym, a także zastrzeżenie do opinii w zakresie wskazania wartości pojazdu w dniu transakcji oraz obecnej wartości, który jest nie przydatny do jazdy, ma uszkodzony silnik i inne wady. Naruszenie artykułu 227 k.p.c. przez oddalenie wniosku pozwanego w zakresie dowodu z przesłuchania R. L. **[f 00:06:09.676]** mimo, że dowód ten był istotny, przydatny dla wskazania okoliczności podnoszonych przez pozwanego w toku niniejszej sprawy. Naruszenie prawa materialnego, to jest 555 k.c. przez niezastosowanie i błędne uznanie powództwa za zasadne, gdy pozwany nie powinien ponosić odpowiedzialności za wady fizyczne przedmiotu sporu niewynikające z przyczyn tkwiących w rzeczy sprzedanej, które powstały po przejściu niebezpieczeństwa na kupującego podczas, gdy pojazd w chwili obecnej posiada uszkodzony silnik, jest nieprzydatny do jazdy, a w konsekwencji do rażącego pokrzywdzenia wyroku interesów pozwanego, a w konsekwencji naruszenia art. 5 k.c. Naruszenie prawa procesowego 233 paragraf 1 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcie, że roszczenie jest zasadne, mimo że pojazd w chwili obecnej jest nieprzydatny do jazdy i stanowi..., i nie stanowi żadnej wartości lub znikomą. W oparciu o te zarzuty wnosi się o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa. Wnoszono także o przeprowadzenie nowej opinii rzeczoznawcy z zakresu mechaniki pojazdowej, w szczególności na okoliczność aktualnego stanu pojazdu, aktualnej wartości i określenia czasu powstania wad wskazanych w pozwie. Sąd Okręgowy zważył co następuje. Apelacja jest niezasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie. Przedmiotowa sprawa została należycie i trafnie rozstrzygnięta, gdyż w istocie rzeczy zgłoszone przez powoda roszczenie miało swoje normatywne oparcie w artykule 556 i następnych k.c. Sąd Okręgowy w pełni przy tym akceptuje i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy. Na pełną aprobatę zasługują także wyprowadzone z tych ustaleń wnioski. W świetle tego nie sposób stwierdzić, aby Sąd I Instancji dopuścił się jakichkolwiek uchybień, wadliwości, czy nieprawidłowości, które wymagałyby skorygowania drogą ingerencji w treść wyroku. Przede wszystkim nietrafny ocenić należy zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Jeżeli z określonego materiału wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu na podstawie tego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmienne. Na takim stanowisku stoi też ugruntowane, jednolite orzecznictwo Sądu Najwyższego. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego nie uwzględnia jednoznacznych, praktycznych związków przyczynowo skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Stawiane zarzuty, co do rzetelności i zupełności opinii biegłego będącą podstawą ustaleń Sądu są bezzasadne. Biegły przedstawił rzetelną i miarodajną opinię noszącą cechy logiczności, spójności i konsekwentności. Opinia została sporządzona zgodnie z wymagan..., fachowości i niezbędną wiedzę zawodową. Biegły, jako fachowiec w swojej dziedzinie dysponował należytą wiedzą teoretyczną oraz posiadał duże doświadczenie praktyczne. Biegły dokładnie zanalizował wszystkie skomplikowane kwestie natury technicznej dochodząc do przekonania, że sprzedany przez pozwanego powodowi pojazd w dacie sprzedaży posiadał istotne wady. Biegły je wyraźnie opisał, wskazał na różnicę między zapewnieniami powoda w ofercie sprzedaży, a stanem faktycznym. Nie ulega wątpliwości, że pojazd w dacie sprzedaży miał cofnięty licznik, pozwany zapewniał, że na dzień 10 października 2015 było przejechane 169.000 kilometrów tym pojazdem kiedy to już 1 marca 2010, a więc bez mała 5 lat wcześniej pojazd ten w istocie miał przejechane 186.000 km. Tapicerka była ze sztucznej, a nie prawdziwej skóry. (...) zostało przemalowane, zapewne, aby ukryć, że było użytkowane w Niemczech jako taksówka. Miało uprzednio 4, a nie jednego właściciela. Pojazd ten nie był modelem po, a przed

liftingiem. Wszystkie te okoliczności istniały niewątpliwie przed nabyciem auta przez powoda. Wynika to w sposób jednoznaczny z poczynionych ustaleń, w tym zakresie również w oparciu o dowody, czy z wprowadzonych dowodów z dokumentów, a nie tylko z opinii biegłego. Dlatego też zarzuty do opinii biegłego, że nie określił daty powstania tych wad są całkowicie nieistotne, bez jakiegokolwiek znaczenia dla rozstrzygnięcia. Również zasadnie Sąd w oparciu o zeznania powoda i opinię biegłego ustalił, że samochód w momencie sprzedaży nie był bezwypadkowy. Wskazał na liczne naprawy blacharskie, wymieniany zderzak, reflektory. Sformułowane przez biegłego wnioski są kategoryczne i przekonujące. Biegły dokładnie przy tym wyjaśnił metodykę swej pracy. Sama opinia nie zawierała przy tym żadnych sprzeczności, czy niedomówień. Trzeba wyraźnie wskazać, że postępowanie dowodowe ma zmierzać do ustaleń faktycznych mających znaczenie istotne dla rozstrzygnięcia. Oznacza to, że Sąd nie przeprowadza dowodów postulowanych przez stronę nieistotnych dla rozstrzygnięcia. W kontekście niekwestionowanych ustaleń co do zawartej umowy przez strony - umowy komisum - z artykułu 795 kc, gdzie komisantem jest przedsiębiorca, a komitentem konsument bez znaczenia są okoliczności, na które miałyby wypowiadać się dodatkowo biegły, to jest wartości pojazdu w dacie transakcji i obecnie, przyczyn obecnej niesprawności oraz na okoliczności, jakie miałyby zeznawać wnioskowany świadek L., poprzedni właściciel pojazdu. Reasumując stwierdzić należy, że opinia biegłego R. S. była w pełni przydatna dla rozstrzygnięcia, wobec czego Sąd I Instancji prawidłowo oparł się na tej opinii, albowiem ewidentnie przesądzała ona spór toczony przez stronę. Jednocześnie wbrew odmiennym twierdzeniom skarżącego nie było potrzeby dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Pokreślenia wymaga, że dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, gdyż korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych, czyli takich, które wykraczają poza zakres wiadomości i doświadczenia życiowego ogółu osób inteligentnych i ogólnie wykształconych. Mając powyższe na uwadze i w całości zgadzając się z opinią biegłego Sąd Okręgowy oddalił więc wniosek pozwanego o uzupełniającą opinię biegłego w sprawie. Granicę obowiązku prowadzenia przez Sąd Odwoławczy postępowania dowodowego wyznacza bowiem ocena, czy dostatecznie wyjaśnione zostały sporne okoliczności. Natomiast okoliczność, że opinia biegłego nie ma treści odpowiadającej stronie zwłaszcza, gdy w sprawie wypowiadał się biegły, który fachowo już nie budzi wątpliwości nie stanowi zdaniem Sądu II Instancji dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z kolejnej opinii biegłego. W konkluzji Sąd Okręgowy uznał, że w niniejszej sprawie nie doszło do przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Co do meritum Sąd Okręgowy przychylił się do stanowiska zajętego przez Sąd Rejonowy przyjmując, że ten trafnie zinterpretował przepis artykułu 560 K. Cywilnego określający uprawnienia kupującego. Przepisu artykułu 770 Kodeksu Cywilnego nie stosuje się, jeżeli kupującym jest konsument. Dlatego też dodatkowe wykazywanie przez Sąd Rejonowy przesłanek z art. 770 kc mających uzasadniać odpowiedzialność komisanta uznać należy za zbędne. W stosunkach, w których komisant jest sprzedawcą, a kupującym jest konsument w rozumieniu artykułu 22 ze znacznikiem 1 kc obowiązują przepisy artykułu 556 i następnego Kodeksu Cywilnego w brzmieniu ustalonym przez art. 44 prawa konsumenta. Z przepisu art. 556 kc wynika ustawowa odpowiedzialność sprzedawcy za wady rzeczy, czyli rękojmia. W obecnym brzmieniu k.c. definicja wady fizycznej została uregulowana w przepisie art. 556 ze znacznikiem 1 kc. Podstawową cechą odpowiedzialności sprzedawcy z tytułu rękojmi za wady rzeczy sprzedanej jest zaostrzenie jej stosunku do głównych zasad dotyczących nienależytego wykonania zobowiązania. Odpowiedzialność sprzedawcy ma charakter absolutny i obiektywny, bezwzględny. Jest oparta na zasadzie ryzyka, zatem w przeciwieństwie do odpowiedzialności z 471 i 471..., 4 kc obciąża sprzedawcę niezależnie od winy własnej sprzedawcy. Sprzedawca odpowiada na podstawie rękojmi niezależnie od tego, czy spowodował wadę i czy o niej wiedział i nie może się zmie..., z..., i nie może się z odpowiedzialności zwolnić. Obojętne jest o tym czy o wadzie wiedział. W celu dochodzenia odpowiedzialności sprzedawcy na podstawie przepisów o rękojmi kupujący nie ma obowiązku wykazywania szkody, jaką poniósł z winy sprzedawcy, czy też związku przyczynowego w jakiejkolwiek postaci. Wystarczającą przesłankę stanowi ustalenie, że sprzedana kupującemu rzecz wykazuje cechy kwalifikujące ją, ją w danym stosunku prawnym, jako rzecz wadliwą. Zarzut naruszenia artykułu 559 kc jest bezpodstawny. W świetle oczywistych ustaleń stwierdzić należy, że sprzedawcy przypisana została odpowiedzialność tylko za wady fizyczne istniejące w dacie sprzedaży auta powodowi. Sąd nie zajmował się obecnym stanem technicznym auta, przyczyną obecnej niesprawności. Istniejące wady dyskwalifikowały ten pojazd. Oczywiście bezpodstawnym jest odwoływanie się do treści artykułu 5 k.c. przez pozwanego. Nie może poszukiwać ochrony ten, kto w sposób oczywisty sam narusza zasady uczciwości w obrocie. Niewątpliwie pozwany w sposób nieprawdziwy zapewniał o cechach sprzedawanego pojazdu. Co najmniej zaniedbał ustaleń co do ustalenia przebiegu rzeczywistego tego pojazdu, jego historii. Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art.

385 k.p.c. oddalił apelację jako niezasadną. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono stosując zasadę odpowiedzialności za wynik sporu to jest art. 98 § 1, 3 k.p.c. w związku z artykułem 391 § 1 k.p.c. Zasądzono dlatego też od pozwanego kwotę 1.800 zł w ramach zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II Instancję stosując przepisy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, mianowicie § 10 ust. 1 pkt. 1 w związku z § 2 punkt 5 R....

[(...):18:52.908]